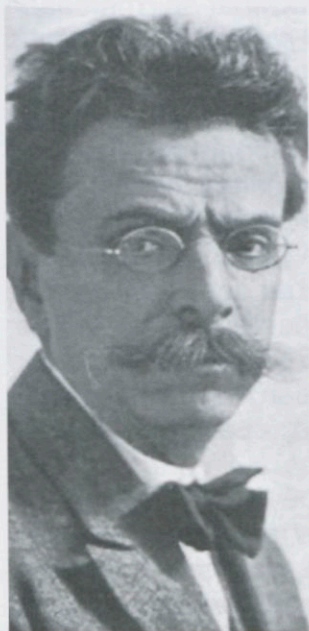

ENRIC MORERA I LA PRIMAVERA

Enguany, benvolguts lectors, commemorem un centenari d'Enric Morera i Viura. Que no és pas el de la seva naixença, car aquest ja fou commemorat el 1965, amb concerts dels orfeons i les agrupacions corals de tot Catalunya, malgrat que, per raó de trobar-nos en plena dictadura, hi mancà un homenatge nacional digne de l'extraordinària personalitat del mestre barceloní. Com tampoc aquest centenari no és pas el del traspàs d'Enric Morera, atès que, fins al 2042, no podrà ser commemorat. Cal desitjar i esperar, però, que, quan arribi el moment, no tinguem un règim antidemocràtic que impedeixi fer-ho en plena llibertat. En aquest sentit, convé recordar que, lamentablement, l'òbit de l'autor de la música de la patriòtica i primaveral sardana *La Santa Espina* (considerada l'himne popular català), produït l'11 de març del 1942, fou condemnat al silenci més total i absolut per Franco, el «generalísimo», que havia «implantat» no feia gaire temps l'esmenta-

da i dilatadíssima dictadura, després d'aixecar-se en armes, al costat d'altres militars, contra la Segona República Espanyola, legalment constituïda, i de provocar una cruenta i dolorosa guerra civil.

Retorn definitiu

El centenari d'Enric Morera al qual em refereixo (i que està passant del tot desapercebut) és el del seu retorn definitiu a la pàtria el 1911, després d'una breu i decebedora estada a l'Argentina (les anteriors, en canvi, foren llargues i exitoses), retorn molt celebrat -una enorme gentada anà a rebre el músic al port barceloní-, segons expliquen els periòdics de l'època, tot indicant també que, a continuació, l'Ajuntament de la capital catalana procedí a nomenar Morera sotsdirector -més tard, director- de l'Escola Municipal de Música de Barcelona, convertida després en Conservatori.

I és que Catalunya tenia la imperiosa necessitat de comptar, de nou, amb Enric Morera (hom recordava, entre d'altres coses importants, que havia estat el fundador d'una coral de gran prestigi, la Catalunya Nova, integrada únicament per homes de condició ben humil, obrers, dels barris del Cap i Casal), ja que, en aquells instants, la nostra música corria el perill de caure en la vulgaritat, en el mal gust. La música forastera s'estava